

[Karen Højte Jensen]

Om det sociale udvalg i alle tilfælde er tidligt nok ude, er jeg usikker over for, ligesom jeg tvivler på, om det offentlige altid lever op til sin forpligtelse over for børn, hvis tarv og udvikling er alvorligt truet. Jeg er opmærksom på, at der til disse sager er knyttet mange følelser – anderledes kan det selvfølgelig ikke være – og jeg har stor forståelse for den vanskelige opgave, det er for et socialudvalg at tage stilling til disse sager. Vi ved jo også, at sagerne har stor interesse for medierne. Vi oplever ofte en fordrejet sagsfremstilling, og socialudvalget har selvfølgelig tavshedspligt og må forholde sig passivt.

Det kan undre, at det er disse relativt få tunge sager, der først og fremmest optager offentligheden og i vid udstrækning også Socialdemokratiet i dag. De mange frivillige anbringelser bør efter konservativ opfattelse – det drejer sig om ca. 4000 – have langt større bevågenhed, end de har. Her bør indsatsen forstærkes. Opgaven med at reducere netop disse sager kan og skal løses. Heldigvis er der en positiv udvikling i gang, også når vi ser på statistikken. Der kan her sættes ind over for en stor gruppe, så vi kan opnå positive resultater både for børnene og deres familier. Vi må sikre børnene, at de får trygge opvækstvilkår.

Jeg vil gerne understrege, at barnet er en del af familien, og at opmærksomheden derfor må rettes mod denne som en helhed. Udgangspunktet for at løse problemerne må være, at forældrene ikke føler sig som syndebukke, som utilstrækkelige forældre. Det er vigtigt at vurdere familiens egne ressourcer, og støtte skal gives i forhold til disse ressourcer. Sagsbehandlere skal ikke komme med løftet pegefinger, men skal motivere familien til hjælp til selvhjælp. Familien skal føle, at den kan noget, og at den selv både har indflydelse på og et ansvar for udviklingen. Langt flere forældre og børn kan hjælpes inden for familiens rammer. I mange tilfælde er der behov for helt skræddersyede tilbud, hvor myndighederne skal fungere som igangsættere, så familien selv bliver aktiv. Familien skal selv være med til at formulere det, der professionelt kaldes behandlingsplaner.

Socialministeren har mere konkret gennemgået, hvorledes der kan forebygges både mere bredt i lokalsamfundet og i forhold til den enkelte familie. Det er vigtigt med en tidlig ind-

sats. Og den forebyggende indsats består først og fremmest i de aktiviteter, der ligger uden for det sociale system. Ikke mindst de mange frivillige initiativer f.eks. på fritidsområdet er betydningsfulde.

Jeg vil gerne understrege nødvendigheden af sammenhæng i den indsats, der sættes i gang. Eksempelvis er der for mange børns vedkommende behov for at inddrage både skole og fritidshjem, og der bør også ses på nærmiljøet. Grundlæggende er det, at indsatsen, støtten, i højere grad, end vi har kendt det, rettes mod den samlede familie.

Jeg mener, der er grund til at forvente en positiv udvikling på området. Men det tager tid at vende udviklingen. Betyggende er det, at der både kommunalt, amtskommunalt og i privat regi er mange aktiviteter i gang med det sigte at hjælpe og støtte børn og familier, så der i mindre grad bliver behov for at anbringe børnene.

Må jeg til slut sige, at hvad angår de retlige rammer for indsatsen over for børn og unge, vil jeg gerne henvise til Graversen-udvalget, som netop vurderer disse forhold. Fra konservativ side vil vi afvente resultatet af dette udvalgsarbejde, inden vi ønsker at tilkendegive, om der eventuelt måtte være behov for ændringer.

Carsten Andersen (SF):

I disse tider, hvor socialforvaltningerne og det sociale arbejde er inde i en debat om omstrukturering – den skjulte socialreform – er der virkelig grund til, at vi debatterer, hvordan problemerne for børn og unge skal tackles i fremtiden, sådan at det ikke bliver reduceret til at være et økonomisk spørgsmål eller et strukturmæssigt, administrativt spørgsmål i kommunerne.

Det er vigtigt, at socialforvaltningerne fremover kommer til at fungere sådan, at det er til gavn for børnefamilierne og børnenes vilkår, og at det også bliver slået fast, hvem det er, der egentlig har ansvaret for at være med til løse og tage initiativer til at løse børneproblemerne, herunder også anbringelserne og tvangsanbringelserne.

I Socialdemokratiets forespørgsel rejser man den problemstilling, som hyppigere og hyppigere igennem en lang række undersøgelser er påpeget, nemlig at børn har krav på en særlig hensyntagen i den kommunale sagsbehandling, og hele spørgsmålet om børns retsstilling i for-